

vansfeligt, tror jeg, at opnaa fuldkommen Enighed eller Samstemning om, ved hvilken Alder man skal sætte Grændsen for en Premierlieutenant, og ved hvilken for en Kapitain, men jeg gjentager hvad jeg tillod mig at sige før, nemlig, at sætte Aldersgrændsen for Premierlieutenanter til 55 Aar, altsaa til samme Grændse som for en Kapitain, synes mig at være noget betænkeligt. Jeg skal tillade mig at henlede den høitærede Krigsministers Opmærksomhed paa, at jeg selv tidligere, nemlig i 1876 har indbragt et Forslag for Rigsdagen, i hvilket Grændsen for en Premierlieutenants og for en Kapitains Ret til Fremmelse var sat henholdsvis til 45 og 55 Aar, medens Retten til at begjære Afsted var sat henholdsvis til 42 og 52 Aar. At der nødvendigvis skulde være fuld Overensstemmelse mellem saadanne Bestemmelser i Loven om Hærens Ordning og i Loven om Søværnets Ordning, er der jo ingen absolut Nødvendighed for. Det forekommer mig, som rigtignok aldrig har førbedes ombord i et Orlogsskib, eller kjender Noget til Tjenesten der, sandsynligt, at en Lieutenant og en Kapitain i Søværnet ville kunne have fuldkommen Tjenstbygtighed i en noget høiere Alder end den, der navnlig bør fordres ved Fodfolket — ved Rytteriet gaar det, naar de endelig ere komne paa Hesten — thi navnlig ved Fodfolket med den Fægtningsmaade, der bruges nu, holde de ikke ud i en høiere Alder. — Jeg skal med et Par Ord omtale det Vædringsforslag, som er stillet af to ærede Medlemmer af Udvalget. Den første Del af dette Vædringsforslag fik Tilslutning hos den høitærede Minister. Det var det, som gik ud paa at gjenindsføre i Loven Bestemmelsen om, at der forlods skulde udtages de Menige, som ikke i den første Uddannelsesetid vare blevne tilstrækkelig uddannede. Den høitærede Minister mente, at man der havde et fortræffeligt Middel til at lægge Vaand paa ligegyldige og uefterrettelige Personer. Vi have nu havt denne Bestemmelse i Hæreloven i 13 Aar, og det er en bekjendt Sag, at Retten til at udtage saadanne Menige er bleven benyttet paa en høist forskjellig Maade ved de forskjellige Afdelinger. Af de aarlige Beretninger, som indkomme fra Afdelingerne, har man set, at ved enkelte Afdelinger har man saagodt som udtaget hele den Styrke, der skulde holdes til Vintertjeneste, af Menige, man havde betegnet som dem, der ikke havde faaet tilstrækkelig Uddannelse, medens man ved andre Afdelinger saae næsten ingen saadan forlods Udtagelse. Jeg tror, at det i det Hele taget vil vise sig, at der i de senere Aar er en betydelig Tilbagegang i Tallet af saadanne forlods udtagne Menige ved alle Afdelinger, og jeg tror, at det er en temmelig almindelig udbredt Anskuelse, at, kan det end i enkelte Tilfælde have sin nyttige Virkning for nogle Individer, at de vide, at noget Saadant hænger dem over Hovedet, saa har det i Reglen

ikke Stort at betyde. De Folk, der blive ladte tilbage, ere enten maadelige Subjekter, og de gjøre Skade hos de gode Elementer, der blive tilbage, eller ogsaa er det halve Tbioter, man har faaet til Afdelingerne, og som ikke blive bedre, enten de ligge 6 eller 12 Maanedes, ja, man har endog udtalt for mig, at jo længere de blive liggende, jo slettere blive de. Jeg kan saaledes ikke tilraade at gaa ind paa denne Bestemmelse. Hvad den sidste Del af Forslaget angaar, tror jeg, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ser dette Forhold fra et, om jeg saa maa kalde det, noget mere poetisk og ikke fra et rent praktisk Standpunkt. Det er ganske vist, at hvad man kan, det skal man gjøre for at hæve Manden i Folket, og at Opmuntring til at deltage i al Slags Sport, Opfordring til at blive Medlem af Skytteforeninger og Gymnastikforeninger kan gjøre sin gode Nytte, naar disse Dvælsere blive ledede paa rette Maade, men jeg tror, det er meget betænkeligt at gjøre den Færdighed i en eller anden Retning, som man har erhvervet sig i disse Foreninger, til en Berettigelse til at komme forlods i Betragtning ved Hjemsendelse. Den høitærede Krigsminister har allerede paavist, hvor stor Bægt man skal lægge paa en høj Grad af Skydefærdighed. Jeg skal tillade mig at gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at hverken Færdighed i Gymnastik eller Skydning gjør en god Soldat. Der skal ganske andre Egenstaber til, og den, der kan være Nr. 1 ved al Slags Gymnastik og kan sætte sin Kugle i Pletten, hver Gang Kompagniet er ude til Skydning, kan være en meget slet Soldat, og der er ingen Grund til af Hensyn til denne Færdighed at sende ham tidligere hjem end Andre. Jeg kunde snarere forstaa, naar man sagde: Naar en Soldat i den første Uddannelsesetid i alle Henseender har vist sig at være ubmærket flink, disciplineret, ordentlig, dygtig i Gymnastik og Skydning, saa send ham hjem; men hvem skal bedømme det? Saa kommer der bagefter Misforhold med den Kjendelse, som sender denne Mand tidligere hjem end hans Kammerater. Jeg tror, det er langt rigtigere at lade Løddet være det Afgjørende i saa Henseende. Den Indvending, som den ærede Ordfører ogsaa berørte, at Bestemmelsen vilde træffe ulige paa de Velhavende og de Fattige, er jo heller ikke saa ganske betydningsløs. Jeg kjender ikke saaledes Forholdet i Kjøbstæderne, og jeg veed overhovedet ikke, om der er Skytteforeninger i andre Kjøbstæder end her i Kjøbenhavn, derimod findes der rundt omkring paa Landet ikke saa faa af dem, men hvem er det, som deltager deri, det er den mere velhavende Del af Landalmuen. De Fattigere, som ere nødsagede til at tage fast Tjeneste allerede fra Drengalderen, faae ikke Frihed af Husbonden for at kunne deltage i disse Dvælsere. — Lige overfor den ærede 1ste Landsthingsmand for 11te Kredts (Kermansen), hvem jeg iøvrigt ikke